
Friet

Weten jullie wat ik nou echt het allermeeste mis hier, jongens? Geen Penoza, geen Boudewijn de Groot, geen Katja Schuurman. Nee, dat wat ik het allermeest mis...is friet. En dan bedoel ik niet van die slappe McDonalds troep of oneetbare Burger King rotzooi. Nee, ik heb het over de goudgele, knapperige, goed gezouten patatten van de lokale snackbar. Man, wat mis ik die dingen toch. Wat ik niet over heb om nu een wit plastic bakje met een flinke lading friet en een flinke lading ketchup tussen mijn vingers te hebben hier.

Jullie vragen je nu vast af waarom ik niet gewoon eventjes naar buiten kan om zo'n lekkere portie te halen bij mijn frietboer om de hoek. Het zit nou eenmaal zo: ik ben ontegenwoordig ver vandaan van mijn huis en...en van mijn straat en van mijn buurt en van mijn dorp en van mijn gemeente en van mijn provincie en van mijn land en van mijn continent. Simpel gezegd ben ik gewoon ontegenwoordig ver vandaan van mijn gehele planeet.

Hoe ik hier dan in godsnaam kom? Een prijsvraag. Een prijsvraag waar ik nooit aan mee had moeten doen. Ik had hier nooit vastgezet als ik die klote prijsvraag niet gewonnen had. Waarom heb ik niet gewoon doorgescrolld toen die verdomde wedstrijd langs kwam op mijn Facebook tijdlijn? Waarom heeft meneer Dekkers me drieëndertig jaar geleden moeten leren dat satellieten veertien keer per dag om de wereld draaien? Waarom hebben mijn vrouw en drie kinderen mij niet tegen gehouden toen NASA me uitnodigde om een weeklange ruimtereis rond de wereld te maken?

Tja, één week. Dat was de afspraak. Dat is wat ze tegen me zeiden in Arizona na mijn twintig uur lange vlucht vanuit Schiphol. Ik zou één week (of 98 rondjes) lang mogen verblijven in hun spiksplinternieuwe en zeer kleinschalige ruimtestation cirkelend om de aarde. Alles zou voor me geregeld worden. Genoeg eten, genoeg drinken, genoeg zuurstof. Ze vertelden me dat er zelfs een sterke, snelle connectie zou kunnen worden gemaakt met het thuisfront in Klundert. Ze beloofden me van alles en ze maakten het allemaal waar maar ondertussen zit ik hier nu al wel negentien dagen helemaal in mijn eentje. Negentien! Dat zijn bijna drie weken zonder een heerlijk frietje ketchup. Al was het laatste bakje dat ik had gegeten op Den Bosch Centraal echt geen friet te noemen trouwens.

Naast dat ik ongelooflijk veel honger heb verveel ik me ook nog eens stierlijk. De eerste vier dagen waren geweldig. Je kan inderdaad heel de aardbol prachtig zien van hierboven. Tussen alle wolkendekens heb je wonderbaarlijk zicht op alle hoge bergtoppen, diepblauwe oceanen, uitgestrekte woestijnen, en sneeuw Witte ijskappen. Fantastisch. Werkelijk waar. Maar het aller, aller, allermooiste zijn toch wel de miljoenen gele lichtjes die stuk voor stuk verschijnen in de donkere gedeeltes als de felle zon is verder gedraaid. Amsterdam, New York, Parijs, Dubai, Hong Kong, ze zijn allemaal goed zichtbaar vanaf hier. Nouja, ze wáren goed zichtbaar moet ik eigenlijk zeggen. Het is namelijk al weer tien dagen geleden dat al die lichtjes opeens helemaal uitbleven tijdens de het opkomen van de nacht. De nu echt donkere nacht.

Het is ook tien dagen geleden dat alle verbinding hier opeens wegviel. Alle digitale communicatie stopte er ineens mee op een of andere manier. Vraag me niet waarom maar ik

kon de wetenschappers daar beneden niet meer bereiken met de radio, ik kon niet meer videobellen met mijn gezin via mijn telefoon en ik kon geen Penosa meer kijken op mijn kleine televisieschermpje hier. Het is echt intens saai hier zo zonder enig vermaak. Zonder de vele lichtjes. Zonder de lieve stemmen van Giovanni, Dylan en Daphne. Zonder het mooie gezicht van mijn Inge.

Nee, ik wil gewoon friet. Mijn maag knort, mijn buik rommelt, mijn hoofd doet pijn. Ik zit nu al drie dagen zonder iets van eten. De zakjes chemisch-synthetische aardappelpuree en eeuwenoude blikken bonen zijn allang op. Ik heb zo, zo, zo veel honger. Friet. Goudgele, knapperige, goed gezouten friet. Met ook nog eens een grote klodder lichtrode ketchup erboven op. Dat is het enige waar ik nu aan kan denken. Het enige wat ik me nu zou wensen. Misschien zelfs zonder ketchup. Gewoon een lekker bakje gefrituurde friet. Dat is alles. Al is het er maar eentje. Eén klein los frietje ...of...of vijf...of heel misschien wel tien?